ꕥ Het hol van Azazel ꕥ

Christian Deterink

"Daar loopt ze weer", zei Mabel turend langs de vitrage tegen haar buurvrouw die aan de salontafel haar kopje thee dronk. Ze hoefde niet uit te leggen wie ze bedoelde, want ze hadden het net nog uitgebreid over haar gehad. Angelique, de buurvrouw van tegenover, die zojuist in een energieke pas langs liep.
"Kijk eens hoe ze daar rondparadeert, alsof de koningin zelf is", bromde Mabel. Ze keek het object van haar belangstelling afgunstig na. Angelique zag er zoals altijd uit om "door een ringetje te halen", zoals Mabel vaak zei. Ze had een keurig en toch vlot zomerjurkje aan, droeg elegante bijkleurende pumps en had het haar zoals altijd onberispelijk opgestoken. Mabel hoefde het niet te zien om te weten dat ook op haar make-up niets zou zijn aan te merken; geraffineerd en smaakvol.
"Zou ze juist terugkomen van school?", vroeg Sophie.
"Daar is een goeie kans op", antwoordde Mabel, terwijl ze de vitrage losliet en naar haar toeliep, "druk in de weer met de lieve kindertjes, als altijd." Wederom hoefde ze zich niet nader te verklaren. Het nogal actieve vrijwilligersleven van Angelique, niet alleen als voorleesmoeder, maar ook in de plaatselijke bibliotheek bij de volleybalvereniging en in de wijkraad, was reeds uitgebreid besproken in de salon, waar de buurvrouwen elke ochtend om stipt tien uur hun thee dronken.
"Waar haalt ze haar energie vandaan?", zuchtte Sophie.
"Die bespaart ze natuurlijk weer ergens anders, met zo'n man…", lachte Mabel vilein. Sophie lachte mee, tenslotte wisten ze beiden wat voor een echtgenoot ze had.
"Kom, schat, nog een laatste kopje?", bood Mabel aan.
Sophie weigerde niet. Dat deed ze nooit.

Daar liep hij, Angelique's echtgenoot, Frank Haarman, zag Mabel boven de rozenperken die ze in de voortuin aan het bijsnoeien was. Het was een nogal onzinnige bezigheid, wist ze eigenlijk ook zelf, maar op dit tijdstip van de dag was ze graag op een plaats waar ze goed kon volgen wat er allemaal gebeurde in de straat. Zoals het thuiskomen van de moegewerkte echtgenoten.
Hij stapte nogal traag uit zijn auto, alsof hij een zware dag had gehad, merkte ze. Nog steeds had hij die afgeragde Peugeot 105, een schande voor de straat, had Mabel altijd gezegd. zoals die man die er in rijdt, voegde ze er voor zichzelf aan toe.
Waarschijnlijk verdiende die man gewoon te weinig om iets beters te veroorloven. Tenslotte had ze gehoord dat hij maar een simpel baantje had bij een ziekenhuis.

Mabel zag achter haar rozen dat hij naar de kofferbak sjokte en deze opende. Het slordig in zijn broek gestoken overhemd hing nogal ruim om zijn nogal magere lijf. Een "bag of bones", zouden de Engelsen zoiets noemen. Wederom viel het Mabel wat een lelijke man hij was: Hij had een smal en benig gezicht dat ook nog eens vol zat met puisten en onregelmatigheden. Met een zekere walging dacht Mabel terug aan die keer dat ze hem had gezien toen hij gekleed is was in alleen een korte broek. Ze was oprecht geschrokken. Met zijn bleke en schrale gestalte en ingevallen hoofd zag hij er bijna uit zoals mensen in het concentratiekamp er uit moesten hebben gezien.
En dat was dan getrouwd met Koningin Angelique! Mabel had wel eens tegen Sophie gezegd dat het voor haar het grootste mysterie ooit was: waarom Angelique in hemelsnaam verkoos om met een spook als Frank samen te leven. En net zoals Mabel alles wilde weten wat er gebeurde, snakte ze ernaar ook dit geheim te ontrafelen…
Frank haalde een koelbox en een kleine aktentas uit de kofferbak, sloot deze weer, en liep naar het huis. Allebei de attributen nam hij elke dag mee naar zijn werk en weer terug, wist Mabel, daar had ze op gelet. Frank had zelfs twee koelboxen wist ze, die hij afwisselend leek mee te nemen, een blauwe en een groene. Alsof zijn vrouw elke dag voor hem een superdeluxe lunch-pakket voor hem klaar maakte, had ze tegen Sophie gezegd. Dàt verklaarde dan waarom Frank nog steeds Angelique niet aan de kant had gezet, hadden ze meermalen cynisch gegrapt.
Frank, die nog steeds niet merkte dat hij in de gaten werd gehouden, opende de deur en ging het huis binnen. Mabel boog zich weer naar haar rozenperk en had er heel veel voor over om te kunnen zien welke scenes zich nu daar binnen zouden afspelen.

Die avond nuttigden ze de eenvoudige maaltijd die Mabel had bereid in stilte. Haar man en zei hadden elkaar eigenlijk nog maar weinig te zeggen. Hans had het de laatste tijd heel erg druk met zijn handelsonderneming, iets waar Mabel het niet kon opbrengen enige belangstelling voor te veinzen. Tegelijkertijd had Hans geen idee wat haar bezighield en Mabel dacht ook niet dat hij haar roddels of haar vermoedens over de buren aan de overkant interessant zou vinden. En dus zwegen ze.

Later op de avond, toen Hans zich met een glas cognac en een sigaar had verborgen achter zijn krant, merkte Mabel, toen ze een blik naar buiten wierp, dat er wederom licht kwam uit het kelderraampje van de Haarman's. De laatste tijd gebeurde dat bijna elke avond. Wat gebeurde daar?, vroeg Mabel zich niet voor de eerste keer af. Wat moesten Frank en Angelique daar toch? Natuurlijk had ze haar ideetjes. Misschien speelden ze hier wel hun perverse seksspelletjes, had ze bedacht. Misschien was Frank wel, achter dat sleetse uiterlijk, een seksbeest dat meer met Angelique deed dan zij ooit voor mogelijk had gehouden. Dat zou een verklaring kunnen vormen voor wat dat curieuze stel bij elkaar hield. Mabel moest toegeven dat het idee haar opwond, maar wat wou je: haar seksleven met Hans was al eeuwen zo dood als een pier.
Er vormde zich opeens een idee in het hoofd van. Ze zou op onderzoek kunnen uitgaan! Ze zou zelf kunnen uitvinden wat voor onoirbaars daar allemaal in die kelder gebeurde. Al was het maar

dat ze even snel een blik wierp door het raampje. Meteen verwierp ze het idee weer; ze was toch immers een keurige husivrouw uit de gegoede klasse. Wat een schande het zou zijn gesnapt te worden! Maar toch verdween het idee niet helemaal uit haar hoofd.

De volgende ochtend kwam Sophie samen met Hilde, haar schoonzus, op de thee. De gebruikelijke koetjes en kalfjes kwamen over tafel en als vanzelf kwam het gesprek uiteindelijk weer op Frank en Angelique. Natuurlijk was het Mabel die het onderwerp aandroeg, tenslotte was met name zij degene die er bijna door geobsedeerd was. De buitenissige relatie tussen Frank en Angelique was voor haar echter niet alleen een dankbaar roddel-item, maar nog veel meer een schijnbare ongerijmdheid die haar stóórde.
Ergens was ze jaloers op die populaire, vlotte, altijd zo energiek ogende vrouw, dat moest ze stiekem toegeven. Maar tegelijkertijd haatte ze haar omdat ze alles leek te hebben wat zij níet had en toch alles leek te vergooien door bij die vreselijke vent in huis te wonen. Het klopte gewoon niet, en daar kon Mabel niet tegen. Mabel hield van orde en regelmaat. Mooie mensen trouwden met mooie mensen, dat was dat. Zo hoorde dat, En mensen met slechte baantjes die in roestige brikken rondreden, hoorden niet in deze keurige wijk. Hier hoorden keurige mensen te wonen, die zeker niet hele avonden in vochtige kelders doorbrachten!
“Misschien slaat die Frank haar wel, dat ze daarom niet weg durft”, opperde Mabel een invalshoek die niet geheel nieuw meer was.
“Het zou kunnen”, zei Hilde en ze boog zich naar voren over tafel, “via via heb ik van horen zeggen dat hij bij het ziekenhuis als een rare snuiter te boek staat. Een zonderling.”
“Oh?”, zei Mabel gretig, “weet jij wat voor een werk hij daar dan doet?”
Hilde wuifde met een slap handje. “Kind, dat wil je niet weten. Het laagste van het laagste, de schoonmaakdienst. Het schijnt zelfs dat hij het bio-afval afhandelt!”
“Wat is bio-afval?”, vroeg Sophie dommig, zoals ze soms kon zijn.
“Uitgesneden gezwellen, afgezaagde ledematen, dat soort dingen”, zei Hilde meteen, blijkbaar trots dat ze dit wist.
Mabel hield met moeite het koekje binnen dat ze net aan het eten was, “Hè, gatver, wat walgelijk! En daar woon ik dan tegenover… Ik dacht dat dit een nette wijk was…”
Hilde schudde meewarig het hoofd.
Mabel nam snel een kop thee en moest onbewust denken aan de koelbox die Frank elke dag met zich meesleepte. Een kóelbox, in godnaam! Ergens klopte er iets niet, dat wist ze zeker.

De hele verdere ochtend bleef het hele geval door haar hoofd spelen. Zelfs bij een herhaling van As the World Turns kon ze haar hoofd er niet goed bijhouden.
Toen ze in de vroege middag wat met het koperwerk op de vensterbank aan het rommelen was, zag ze haar weer. Angelique stapte met ferme tred het huis uit, vol zelfvertrouwen en energie. Ze straalde een soort vitaliteit uit die Mabel intrigeerde. Hoe kon het toch? Ze stapte dichter naar het raam en zag hoe Angelique een fiets uit de schuur haalde, opstapte en wegreed. In het voorbijgaan keek ze opzij en heel even dacht Mabel dat ze haar gezien had; ze kreeg zelfs

kippenvel op haar armen. Maar meteen stelde ze zichzelf gerust dat dat haast niet kon: tenslotte was het donker hierbinnen en haar woonkamerraam ging grotendeels schuil achter vitrage.
Terwijl Mabel naar de keuken liep kwam de gedachte in haar op dat het huis nu leeg was. Frank was nog tot in de vroege avond op zijn werk en Angelique zou ook minstens een paar uur weg blijven. Als ze wilde rondkijken moest ze het nú doen!
Mabel keek rond in haar huis. Het was er verlaten en donker. Tot vanavond als haar man thuiskwam had ze niets meer te doen dan wat dagelijkse dingen. Ze had eigenlijk wel behoefte aan een verzetje. Iets om de sleur te verbreken. En tenslotte bràndde ze nog steeds van nieuwsgierigheid.
"Ach wat, ik doe het gewoon", zei Mabel hardop. En met een hart dat opeens wat sneller klopte door dit besluit stapte ze naar de slaapkamer om andere schoenen aan te doen.

Het kelderraampje bleek te zijn voorzien van matglas en Mabel zuchtte van teleurstelling. Op haar hoede was ze de straat overgestoken en de oprit van het huis van de Haarman's opgelopen, zichzelf inprentend dat ze vooral normaal moest doen. Mocht iemand haar zien, dan zou ze zeggen dat ze een verkeerd bezorgde brief kwam posten. Haar plan was geweest door het kelderraam te gluren wat er daarbinnen te zien was en weer op haar schreden terug te keren. Maar nu bleek er nog niets te zien…
Ze bleef besluiteloos staan. Wat nu? Ze kon gewoon terug gaan, maar dan? Dan wist ze nog niets. Dan kon ze de rest van de dag weer thuis zitten kniezen. In de wetenschap dat ze nu in ieder geval vanaf grotendeels beschut was achter een struik, zakte ze op hielen en probeerde de sluiting. Het raampje viel meteen naar binnen open en kwam met een klap neer. Opgeschrikt keek Mabel om zich heen of iemand iets gehoord had, maar dat leek niet het geval. Ze probeerde naar binnen te kijken, maar het was donker en ze kon nauwelijks iets onderscheiden. Toen zag ze iets dat er uit zag als… een schrijn of zo. Een tafel in ieder geval met attributen als kaarsen en beelden. Ze zag een ster-achtig symbool dat ze meende te herkennen als een pentagram. Iets religieus? Een gedenkplaats voor een verloren geliefde?
Haar nieuwsgierigheid werd steeds groter en Mabel kon zich niet meer bedwingen. Ze moest zien wat er daar binnen was. Het leek niet al te moeilijk door het open raam binnen te dringen en wat voor een kwaad kon het als ze even een kijkje nam? Erin en eruit, tenslotte had ze nog een paar uur het rijk voor zich alleen.
Mabel stak voorzichtig haar benen door het raam en bewoog zich naar binnen. Haar spartelende benen zochten naar houvast. Als er hier niet iets van een tafel of zo stond dan hield het op, nam ze zichzelf voor. Dan zou ze gewoon nu weer weggaan.
Op dat moment vonden haar benen steun. Met het hart kloppend in de keel bewoog Mabel zich verder naar binnen. Ze besefte met een schok, die haar hart nog sneller liet kloppen, dat ze nu echt aan het inbreken was. Maar er was nu geen weg meer terug. Ze kroop nog verder naar voren en kon nu haar hele gewicht op haar voeten laten rusten. Hetzelfde moment hoorde ze een luide krak en viel de vaste grond onder haar weg. Met een korte gil viel ze en kwam hard op haar achterste neer.

Vol met adrenaline sprong Mabel meteen overeind. Ze had inderdaad op een tafel gestaan, merkte ze nu, maar het iele opklaptafeltje was bezweken onder haar gewicht en pardoes doormidden gebroken. Opgelucht dat ze zich tenminste niet geblesseerd had, klopte Mabel het stof van haar kleren en keek rond. De adem stokte in meteen haar keel. Het ding waarvan zij had gedacht dat het een religieuze schrijn was, was eigenlijk iets heel anders. Het was een altaar. Maar het waren nog niet eens de grote kaarsen, de bossen met wierook of de spiegel in de weelderig versierde houten lijst die haar schrik aanjoegen. Dat waren de grote uitgehouwen duivelskop boven de spiegel en de twee mensenschedels die ervoor lagen wèl. Satanisme, was het eerste wat door haar hoofd schoot, duivelsaanbidders. Zie je wel! Ze wist wel dat er iets niet pluis was!

Een deel van haar wilde meteen op de schreden omdraaien om te vluchten, maar nog immer was haar nieuwsgierigheid niet gestild. Hongerig keek ze de ruimte door. De muren waren overal behangen met dikke rode gordijnen en de deur die naar de trap moest leiden was beschilderd met een druk aandoend motief van langs een boom omhoog kronkelende slangen. Ze liep op het altaar toe, of wat het ook was, en sloeg het boek dicht dat op de tafel open lag. "Our Lady of Endor Coven Anthology", stond in krullende gouden letters groot op de voorkant. Ze sloeg een willekeurige bladzijde over en vond een middeleeuws aandoende afbeelding van een bok die door een woeste man uiteen werd gereten. Huiverend sloeg ze het boek dicht en keek om zich heen. Tegenover het altaar stond een stretcher tegen de muur. De lichte bekleding vertoonde meerdere vlekken. Mabel stapte dichterbij. Dat was toch geen…? Maar dat was het wel: ze had vroeger een korte tijd in de wijkverpleging gewerkt en herkende geronnen bloed als ze het zag.

Pas op dit moment merkte ze dat het stonk. Een zurige en weeïge lucht, als het interieur van een vieze koelkast. De stank leek wel van een bepaalde plaats te komen. Mabel keek speurend om zich heen en toen ze het zag stokte de adem in de keel.

De groene koelbox, met het deksel er los op. Met een bonzend hart liep ze er naar toe. Nu moest ze het weten: wat sleepte Frank elke dag met zich mee? Met een voet stootte ze het deksel, zelf zoveel mogelijk afstand houdend van het ding. Toen boog ze zich voorover en stokte de adem in haar keel. Wat ze zag, leek wel op slachtafval. Grote lappen rood vlees waar hier en daar enkele witte botten uitstaken. Meteen moest ze weer denken aan wat Hilde had verteld over Frank's werk. Bij het bio-afval. Ze kreeg spontaan kippenvel.

Op dat moment hoorde ze boven zich hard een deur dichtvallen. In de schrik maakte ze een sprongetje en slaakte ze een korte gil. Direct hierna sloeg de paniek bij haar toe. Er was iemand in het huis! Misschien was Angelique wel vroeg thuisgekomen! Wat als ze haar hier zou vinden? Met afgrijzen bedacht ze dat de schande om als inbreker betrapt te worden wel het minste was. Deze kelder gaven haar de kriebels, God wist wat Angelique met haar zou doen.

Haastig draaide zich om en haar ogen schoten heen en weer. Ze had een opstapje nodig om weer door het raampje te kunnen klimmen. In een hoek stonden twee vrij lage fauteuils en ze pakte er één vast. Toen ze het probeerde weg te slepen, merkte ze dat de fauteuil een stuk zwaarder was dan ze dacht. Wanhopig probeerde ze het ding te verplaatsen over de tegelvloer, wat naar haar smaak veel te veel lawaai maakte. Intussen waren haar oren gespitst. Hoorde ze daar gebons?

Liep daar iemand de trap af naar beneden? Ze verhevigde haar inspanningen en eindelijk stond de stoel onder het raam. Zonder nog te dralen stapte ze op de zitting en boog zich naar het raampje. Op dit moment hoorde ze achter zich: "Zo, wat fijn dat ik ù hier mag treffen!" De stem droop van een hartelijkheid, die zo overdreven was, dat die wel gespeeld móest zijn. Mabel hoefde zich niet om te draaien om te weten dat dit Angelique was. Ze liet zich slap zakken en draaide zich langzaam om. Het hart bonsde in haar keel. Waar ben ik nu in verzeild?, dacht ze wanhopig.
"Dag", bracht ze uit met dichtgeknepen stem. Ze zag Angelique staan in de deuropening, stralend als altijd. Ze leek niet in het minst van haar stuk te zijn gevracht.
"Hai, Mabel Boersma is het toch, van de overkant? Wat leuk om elkaar eens te spreken."
Mabel glimlachte dun en klom van de stoel. Een sprankje hoop bloeide in haar op dat ze hier toch zonder problemen zou wegkomen. Angelique stapte op haar toe.
"Dus u heeft al rondgekeken? Wat vindt u dat ik van de ruimte heb gemaakt?", vroeg ze.
Mabel haalde haar schouders op. Wat kon ze zeggen? "'Het Hol van Azazel', noem ik het", ging Angelique door, op een toon alsof ze een doodnormale rondleiding gaf, "Ik bedoel de duivel natuurlijk: Satan, Lucifer; wat je maar wilt." De glimlach op haar gezonde appelwangen bezorgde Mabel kippenvel en ze zette onbewust een stap terug.
Angelique legde liefdevol een hand op het stretchbed, en liet haar handen over het met bloed besmeurde laken glijden.
"Maar heel weinig mensen weten dat Azazel als één van de eersten de kracht erkende van het menselijke vlees. Niet voor niets verorberde hij de bok die eigenlijk onder onder de hoede had moeten staan van God."
Mabel had nu geen idee meer waar die vrouw het over had, maar ze wist alleen zeker dat ze nu heel graag weg wilde. Wat als ik heel hard begin te gillen?, bedacht ze. Zal iemand op straat dat dan horen? Maar ze wist zelf hoe uitgestorven het er was op een doordeweekse dag.
"De levensenergie, de id, van een mens overnemen, te verinnerlijken; dat kan door zijn vlees te eten", ging Angelique met twinkelende ogen door, terwijl ze steeds een stapje dichterbij deed, "en wie kan hem dat kwalijk nemen, tenslotte deed God het zelf ook." Ze keek peinzend omhoog alsog ze een citaat zocht en inderdaad kwam dat ook: "'Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage', Johannes 6, 54." Ze keek Mabel bijna trots aan, alsof ze een rekensom had opgelost. Mabel's blik schoot weer naar de open koelbox en opeens snapte ze het.
"E-et je het… de … stukken mensenvlees die Frank voor je meeneemt uit het ziekenhuis?"
Angelique maakte een wegwerpgebaar met haar hand, "Ach, het is een slap aftreksel, dat weet ik, maar je moet toch leven hè? Helaas dient levend vlees zich maar weinig aan…" Na die woorden keek Angelique haar broeierig onder haar half geopende oogleden aan.
Ik moet haar aan de praat houden, bedacht Mabel paniekerig.
"I-is dat de manier waarop je altijd zo … vol energie blijft", vroeg ze. Mabel besefte dat het de vraag is waar ze zich al tijden het hoofd over brak, maar opeens hoefde ze het eigenlijk niet meer te weten.

"Juist", antwoordde Angelique desondanks met een stralend gezicht.
"Ma-maar", ging Mabel snel door, "waarom die stretcher … en die bloedvlekken?"
Angelique lachte breed, "Ach, Frank, die lieverd, die zwakke sukkelaar… Als ik maar zijn vrouwtje wil blijven laat hij me ook zijn bloed drinken. En tja, dan mors je wel soms een beetje…" Ze hield een vlakke hand voor haar mond, als een opgelaten meisje dat een windje heeft laten gaan.
Mijn God, waar ben ik beland?, dacht Mabel kreunend. Nu ze eenmaal wist wat Angelique met Frank samenbond, hoopte ze in de grond van haar hart dat ze het nooit te weten was gekomen. Wat verlangde ze opeens weer naar haar saaie bestaan met Hans, thee met Sophie en een Amerikaanse soap op tv.
"Heel… bijzonder allemaal", wist ze met dunne stem uit te brengen, "maar nu moet ik toch echt gaan. De … aardappelen staan op..." Wat klonk dat ongelooflijk stom, dacht Mabel meteen.
Angelique spreidde verontwaardigd haar armen en stapte nog dichter op haar toe, "Maar waarom? Blijf toch even, tenslotte heb ik niet elke dag bezoekers in het Hol. Mabel deinsde nog verder terug en viel bijna achterover in de fauteuil die ze tegen het raam had geschoven. Even keek ze achteruit en meteen besefte dat ze dat niet had moeten doen. Angelique had haar in een hoek gedreven, zoals een roofdier dat zou doen en zij had een moment haar dekking laten vallen. Ze probeerde zich nog weer om te draaien, maar op hetzelfde moment voelde het alsof een zak cement op haar was beland. Ze viel hard achterover in de stoel, klapte zo hard met haar hoofd tegen de leuning dat ze sterretjes zag en had opeens geen adem meer. Toen voelde ze de hete adem van Angelique in haar gezicht.
"Een beetje taai, uitgedroogd en verzuurd", hijgde die verhit, "maar o zo lekker…." Mabel probeerde wanhopig te ontsnappen, maar kon geen kant op. Haar keel werd dichtgeknepen en ze kon niet gillen of zelfs maar ademhalen. Toen sloeg Angelique toe en zette haar tanden in haar wang. Dit is het einde, dacht Mabel, toen ze voelde hoe haar weefsel uiteen werd gereten. Het verbaasde haar hoe makkelijk haar gezicht open scheurde. En net als een dier dat in de greep is van een meedogenloos roofdier is, gaf ze haar doodsstrijd op, en liet zich verorberen, tot ze uiteindelijk dankbaar wegzakte in een diepe inktzwarte leegte.

⌘